

34. KAJ

Podivjala
senokoša

ZELENI BREGI ZELINE

Podivjala senokoša

34. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOGA PJESNIŠTVA
“**DRAGUTIN DOMJANIĆ**”
- SV. IVAN ZELINA 2015.

Priredio
Dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj 2015.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 77.

Nakladnik
Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika
Ivica Kukovačec

Urednik
Dr. sc. Ivo Kalinski

Likovna oprema zbirke
Danko Merin

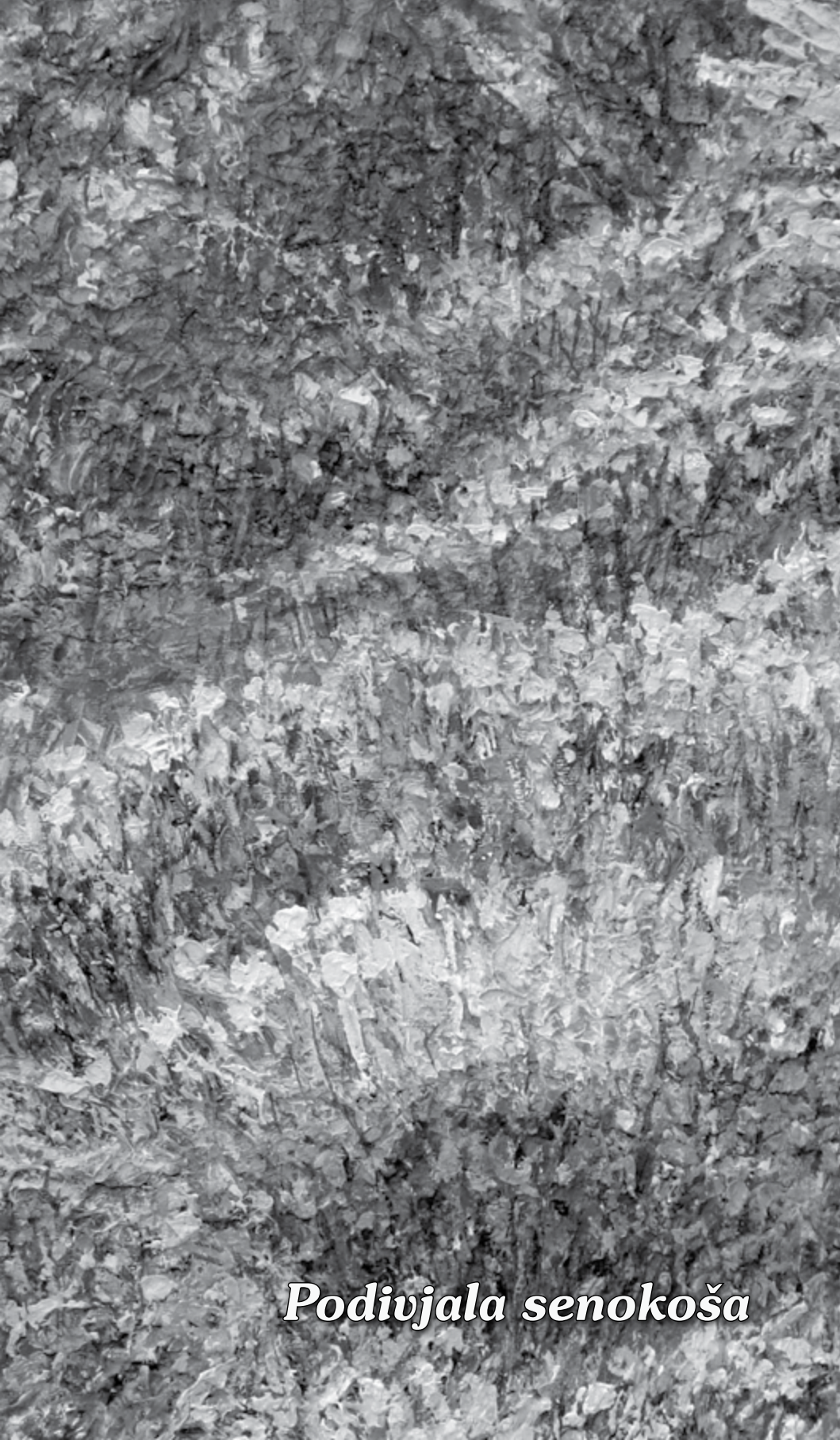
Naslov zbirke
- prema pjesmi Biserke Marečić

Grafičko-tehnička priprema
POU Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 500 primjeraka
Tisak i uvez: Tiskara Zelina d.d.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000905344.

ISBN: 978-953-6540-64-8

Podivjala senokoša

Na natječaj 34. Recitala suvremenoga kajkavskoga pjesništva »Dragutin Domjanić« – Sv. Ivan Zelina 2015. odazvalo se 100 autora s 436 pjesama. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu: dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), prof. dr. sc. Joža Skok i dr. sc. Božica Pažur, odabralo je 64 pjesme za objavu u ovoj zbirci.

Pjesme su poredane abecednim slijedom autorica/autora.

Kazalo

Predgovor

Ivo Kalinski:

Kad demoni marširaju! IX

Spod joblaki i spod zvezdi

Željko BAJZA

Prez veselja kaj su bugatstva 13

Ankica BISTROVIĆ

Nišče jih ne išče 14

Božica BRKAN

Reč kej je ne 15

Božica BRKAN

Spod joblaki i spod zvezdi 17

Maja CVEK

Ljubit doma 19

Željka CVETKOVIĆ

Mesec, mesečina, pisma i tišina 20

Sanja DAMJAN

Ftruc 21

Milan FRČKO

Luknje vu gombima 22

Goran GATALICA

Nore, lomlive ceste, nore 23

Marko GREGUR

Imela je lepoga spreveda 24

Vera GRGAC

Nemir vliezel v čoveka 26

Vinko HASNEK

Pot krej našega groblja 27

Vinko HASNEK

Dopeljaj mi pajdaša na sprevod 28

Sanja HERING

Aleja 30

Marija HLEBEC	
Nevidljiva vura	31
Ana HORVAT	
Nekomu za zbogom nekomu za doviđeja	32
Nada JAČMENICA	
Melja	33
Branka JAGIĆ	
Čovek dragi	35
Ana JAKOPANEC	
Samoča	37
Božica JELUŠIĆ	
RUSOMAČA, na rusku štimu	38
Božica JELUŠIĆ	
Dravski sprudi	39

Vuzel paučine

Ivica JEMBRIH COBOVIČKI	
Molitvene zerne	43
Zoran KELAVA	
Podobnjakov pesm	44
Magdalena KOLAR-ĐUDAJEK	
Gutim se, zorana duša	45
Dragutin KONTAK	
Kaj vriedi	46
Emilija KOVAČ	
Navdušenje i tome spodobno	47
Željko KOŽARIĆ	
Gorička torba	48
Zlatko KRALJIĆ	
Kak gost, kak zvezda	49
Zvonko KUDELIC	
Potkurtana čuča	50
Ivan KUTNJAK	
Bremy shlavajne drugo: nit kratko nit dugo	51
Đurđa LOVRENČIĆ	
Lampušek	53

Đurđa LOVRENČIĆ	
Vuzel paučine	54
Nada LOZAR TOMAŠIĆ	
Naša i moja jedina	55
Zdenka MALTAR	
Sviet na pleči	57
Zdenka MALTAR	
Rieči od pjeska	58
Biserka MAREČIĆ	
tienke-vlasa pismena	60
Biserka MAREČIĆ	
Podivjala senuokuoša	61
Vesna MATEŠA	
Nenapisana popefka	62
Jasminka MESARIĆ	
Zajni cug	63
Vladimir MIHOLEK	
Brazde	64
Tugomir ORAK	
Tak je liepe živeti	65
Milivoj PAŠIČEK	
Cinkuši zvoniju totu po navadi	66

Insomnia

Denis PERIČIĆ	
Negda sme se šalili	69
Ankica PICULEK	
Podiši cindolicu	70
Ljubica PLANTIĆ	
Jedin skrajčik	71
Zlatko POCHOBRADSKY	
Jest	72
Darko RAŠKAJ JALŠOVEC	
Zemlje stirani	73
Darko RAŠKAJ JALŠOVEC	
Friška jutra	74

Tomislav RIBIĆ	
Insomnia	75
Tomislav RIBIĆ	
Insomnia II	76
Nada RUKAV-BOGOJEVIĆ	
Tanec vetra i rubače	77
Petrana SABOLEK	
Zutra bez zutra	78
Slavica SARKOTIĆ	
I balkoni stari i konci šari i paper format A4	79
Slavica SARKOTIĆ	
Gda den obleče pelerinu od tvida	81
Valentina ŠINJORI	
Den prvi zajnega harca	82
Valentina ŠINJORI	
Den drugi, a prvi Lepote Jalove	84
Valentina ŠINJORI	
Den treči, a Lepote Jalove drugi den	85
Valentina ŠINJORI	
Den četrti, a treči Lepote Jalove	86
Valentina ŠINJORI	
Den peti, a četrti Lepote Jalove, a čuje se liva vu zraku	87
Valentina ŠINJORI	
Den šesti, a kaže se da bi Pravu Lepotu z lanca pustili	88
Vladimir ŠUK	
Opehavanje nuternje sprave duše	90
Magdalena VLAH-HRANJEC	
Ne dela se tu o gruntu...	92
Đurđa VUKELIĆ ROŽIĆ	
Babica je na posteli kak na bini	94
Mirna WEBER	
Mesečari sme	95

Predgovor

Kad demoni marširaju!

Pjesnici i pjesnikinje, naši oli bliži oli dalji “srodnici”, jedini su kojima je na ovoj jadnoj Zemljici poezija duhovni zavičaj! Svašta mogu misliti i domišljeno staviti na papir! Srećom, njihovo je “poslovanje” bezazleno i neopasno, uglavnom. Skloni smo pročitati te njihove “umotvorine” i na svoju se ruku poigravati ponuđenim zvukovima i ritmom (ako ga ima!), s neobičnim povezivanjem riječi i pojmova (koje nam – ruku na srce – počesto idu na živce). Ali to je tako, odvajkada je bilo tako. Bez obzira na činjenicu kad, znano je, *graciozne pikanterije na rubu Europe tenjaju, gde žene i device ub ljubavneh vojnah senjaju(...)* oh, kak je srećna duša tera tvoju milost kuša (Željko Bajza). Dakle: ratovi, gložnje, ljubavi, neostvarena sreća... Sklonost da se neprestano žudi za idealima ma kakvi bili; možda će nas buduća pokoljenja obdarivati naknadnim priznanjima ili će nas prokleti jer smo, tobože, iznevjerili očekivanja!? Izdaja ili pobjeda? Poezija dakako nema izravne veze s time, ali se i njoj mogu prikrpati svakojake naknadne reperkusije: zajamčena krivnja. Unatoč svemu poetska se misao (jednako ona na standardu i ona na idiomima – poezija na svim izričajima koji postoje!) i dalje uporno pita za svoj položaj i svrhu (!?) u svijetu s kojim supostoji: nedostatak istinskog oslonca u zbiljskom svijetu taj isti svijet kuša nadomještati simboličnom stvaralačkom izokrenutosti – nesanicom (*insomniom*). Čemu biti budan, čemu i zašto tonuti u san kad oni najmudriji među nama ionako tvrde da je pravi san samo onaj koji se porađa i umire u srcu! Hoće se reći da možda i naša jedna umješnost disanja zapravo bitno ovisi o uspješnosti raspoređivanja prioriteta, tj. o mjeri kojom se tako slavodobitno (a lažno!) šepurimo u životnom kontekstu. I zato i u prkos tomu *žmirečki se pelam zmed dena i noći zmed žitka i smerti vu srebrnome avtu kroz noć* (Tomislav Ribić).

Poezija će nas i dalje, dakako i ona najintrigantnija kajkavska, udarati u tjeme i ispod tjemena svežnjevima

košmarnih simbola i aluzija, bez obzira prihvatimo li ili ne prihvatimo među mnoštvom “vlastiti životni profil” kao nepovredivo samo svoje i ničije više pravo, i to najobičnijim stereotipnim razgovorom ili čak pakosnom introvertiranom lakunom, ili golim promatranjem, ili se pravimo da potpuno usvajamo drukčije mišljenje makar kao iznenađenje, čak kao stres – svejedno, kaže pjesma, *dreči se sivo ekspresionističko mesecovo lice, a neje kmice, kak larfa na zenitu celi bogi beli den (...) kak bolom je bledim zgor fabrike lice na nebu svedočilo: završil je sen* (Valentina Šinjori).

Međutim, i pjesnički opis i ispis, ako se tako smije imenovati, različitim reperkusijama koje tekst nudi često nakon iščitavanja pjesme zastaju i vise kao upozoravajuće oruđe nad glavom. I što tada poduzeti, pita se čovjek – možda “izmisliti” neku novu spasonosnu verbalnu intonaciju, kakav novi efikasni vrisak, ili tek možda novi raspored malodušnosti: *Podivjala senuokuoša...Gda je prešla, kam je prešla, kak, zhandrana mefkina. Žekče f požiraku rieč nezguovuorena. Otziule se tekar gluva čkomina. Podivjala senuokuoša...* (Biserka Marečić). Jasno je nama običnim ljudima, slažu se s time i pjesnici, da se demoni (anđeli koji su izdali svoju prirodu!) – paranoja i egzistencijalni strah i dalje zadržavaju u nama i oko nas, marširaju s nama i u nama; naše slabašno tijelo ne umije naći pravi izlaz, maltene smo prijatelji već (!) – pripitomljeno zlo, naprosto ne znamo kako *usaki pot gda zalovi kesna vura vrača se demon krej našega groblja vu segurnosti pelja krej našega groblja (...) vu kmične tejne brez sna skupa obračamo se vu postele* (Vinko Hasnek).

Ipak, unatoč svemu, bez pravog razloga da se što provede u konačno djelo i da se poslije svega ne žali zbog toga što je upravo tako kako jest - ionako će nas i dalje kroz život jednako neizbježno i uporno slijediti naknadni komentari s “teškim” mislima o dragim i nedragim osobama iz naših prohujalih života: *Koga se tuo već dotikavljje kak houta h jutre na široke i douge ziješe, kak sele h jutre čez rafinjek do neba hrče, kak h jutre pesek z trejtuoga brega se čuje, kak h jutre nieki kre kljeti pešice ide, a koj tuo koga briga* (Darko Raškaj Jalšovec). Da, upravo tako, dragi moji! Što koga za to briga!

Ivo Kalinski

*Spod joblaki
i spod zvezdi*

Prez veselja kaj su bugatsva

*P*razniki su trajali tri dane,
Laissez faire leži vu zraku.
Fotograf je spominjal plave nebe
pošteđen ud povesti.
Nebe je odlučile pridonesti vugodađu.
Magija se udvijala pred našemi očmi.
Vesele srce tuge i nevolje puzabi.
Prez veselja kaj su bugatstva, kaj časti?
Mladi pak navek misliju pu pariški:
sejajme pu stezicam življenja rožice vužitka,
preštimavajuč madrigal, kancone i epigrame.
Popevke bečarske, šaljive, ljubavi čar prosiju,
spajajuč kult lepote z kultem vužitka nosiju.
Bela prsa puskakuju vsake srce začaruju.
Graciozne pikanterije na rubu Europe tenjaju,
gde žene i device ub ljubavneh vojnah senjaju,
a sam Cupido svedoči vernost srca mojega.
Ona ima mlada one kaj ja ni star nemam.
Lepe lasi vpletene, zvite rugane, duge noge,
duge ruke, dugi vrat,
a ja nemam čak ni cajta za duge spominke.
O, gda bi mogel vesel biti, tebe dušo obgrliti,
oh, kak je srečna duša tera tvoju milost kuša.
Osmeha vredna virgo devica vrsna, zrela,
još navek spi vu hiži za same jednu postelju.
Ar rade z tobom ide ona, ake imaš novca doma.
Divojku je trijeb odpelati pu zapadu sunčanemu
da ti bude zakonska žena vu postelje dar,
da je budeš sluga dober, a ne guspudar.

Nišče jih ne išče

Vrota lomora širom rasprta.
Čkomina zateknola vuha,
kopki navlekli feringe na oči
naj f dubinaj zmerenje iščejo.
Serce toče kak vura na zido
i broji ljieta tog vekovečnog svieta
f kojem rafali ciljajo ljude,
a grlice grlučejo pred čkominom.

Stora hruška zavlekla se med krohe.
Vuni se veter igra skrivoča,
potuleno se zabuhovle vu vehe
i njiše plode kaj cimbrlenčejo.
Nema rok koje bi jih brole
i dole unam koje glod moči,
koji nemajo svoje dvorišče,
unam koje nišče ne išče.

Vrota lomora so širom rasprta.
Čkomina presekla se ljiepe rieči,
ogenj ne greje i nije svetleči.
Storec se f posteljo zavlekel
raspoznal znake koje mo vreme pošilja,
prekrižil roke, samočo zatekel.
Med prstaj zrnje krunice
cimbrlenče kak na vehaj hruške.

reč kej je ne

veli mudri profesor kak v mojemi teksti
nigde ne *ljubavi*
se je lepo sprečital i nigde niš
nigde ne *ljubavi*

a kej nes cele knige spisala o tomu
samo o tomu

je da ne bi znala povedati
kak se *ljubav* *veli*
ta mi reč fali
v moje kekavice ni v stareše ni v mlajše kulko ja
znam
ni ne reči *ljubav*
za niš
ni za *ljubav*

ljubav se pri nas tak ne govori
opče se nikak ne *veli*
za niš
ni za niš

al je imeti rad imeti rada koga
bi se moglo povedati
voleti nekoga i nekej voleti se z kem
zeti se z kem

pobeči z kem i pobeči od koga
i skurvati se z kem i prekurvati se
prejti od koga
i da su se dečki i muži potukli radi žene
i da su se nastrelali
i da se je nekoja obesila jel hitila pod vlak kej si je
nejni drugu našel
a on nastrelal i nu i sebe
jel neko očel prek v austrialiju jel v ameriku
da bi od nikoga od svoje nesreče čim dale pobegel
a de buš pobegel od sebe samoga
kej to neče povedati kulko se je i pri nas imelo rada
če se volenka i ne tancala tak gusto
(a denes su ju več bogme i si zaboraveli)
kej se zato mejne imaju rada

spod joblaki i spod zvezdi

da znam z vrbove šib žute košaru bi splela
lepu košaricu za iti nekam
imam tulko košar da ni ne znam kej bi ž nimi
delim je sakomu negvu dam
jenomu prostu zelenu, jenom žutu
a jenom z gulene šib i kuvane jel rogoza
z malo debleše šib i plot bi mogel ziti
da ne pe živad i ko ne treba
da se zna de je za poprečki prejti a de iti nekam
da se zna de je put a de vrt
ovak se samo cojčem
i niko mi ne zamerja kej samo v nebo gledim
malo joblake kak nekam putujeju
malo zvezdi kak gore stojiju

da znam plajnke slagati
z drveni klini i z cviku de treba
v horvacki čošek hižu bi složila
jel v kant
lepu hižu kej na rastovu šumu diši
i kej po noči šumi čistom kej šuma
i imaš ju čuti kak se gnezdi
na novom mestu kej tič
spod joblaki i spod zvezdi

da znam suknu bi skrojila lepu *haute chouture*
če z coli (nemrem se setiti de mi je
mamin šnajderski centimeter)
navsek je žvakala konce kej je spukala
i zešila
kak mi je mater ženam zebirala
z žurnalov od lajnskoga leta
a da imam reslov jel kej sem sparala od stare obleče
i od krp kej su zviš tepihe bi zetskala
negdašne kej su kej z konople koberi
bose mi se oče najne stati
kej ti je hoditi po ovomu svetu mekomu i glatkomu
kulko bosa nes hodila ni v more nejdem bez sandali
ovak samo reckam krpce i krpice primerjam
patchwork
i poprav kej ostane v kolaž
da znam kej bole

ovak z rečju započnem i z rečju završim
kej samo reč povedati zgovoriti znam
i mislim si kak je lepa moja reč
da ju z prsi teško zemem
al mam mi je ležeše gda ju drugem podelim
i če niš drugo ne zide s moje ruk i z moje zube
naj ona ostane
i malo joblakov kak nekam putujeju
i malo zvezdi kak gore stojiju

MAJA CVEK
Zagreb

Ljubit doma, neje greh

*V*leti sprejdem Kalelargu,
gdagda bome i đunđek Stradun.
‘Al Ilica - moja sagdašnica,
vu stojeden pela me štacun!

Rada imam splitsku rivu
kak i korzo riječki.
Ampak, serce hoće Tkalču,
Dolac i plac trešnjevečki.

Jeje, najlepše je Jadran morje!
Krasote su vekovite.
Senek, Jarun morje vabi
na obale šodrovite.

Lepa Naša fsa je krasna,
jedina nam domovina.
Kak je - tak je, kakgut bu,
same tu bum srečna bila.

Rodni krej navek je prvi.
Ljubit doma, neje greh.
Tu mi serce spi najslajše,
tu, čez soze luče smeh.

ŽELJKA CVETKOVIĆ
Mala Mlaka

Mesec, mesečina, pisma i tišina

*B*alandrujem bez sna, delatno kak črvek.
Mesec mi je broazda, a mesečina plug.
Lampuš priek ličnic prerisoava pisma
napisana z rukum, jakšum od sve ruk.

Zdiebana čerašnjica gospodoari srcem.
Jagmi se zutrašnjicum za mesto, za tlo.
Ti prsti, kaj su znali čak i ogne spokoriti,
zginuli nisu: saki još grgla svetločrleno.

Ftruc

*P*oglenem gore.
Nafaldano nebo nad gradom.
Vu ritmu se rudlaju mali oblaci.
Mogla bi kukat da očem
bez pardona.
I ja razvlačim od plače do
plače.
Ali baš denes nečem kukat ftruc.
Denes mi je v glavu vudrilo
ovo nafaldano nebo i sonce
nasmejano, črleno.
Pelam auto i auto pela mene.
Mužika trešči kak nora.
Odprem obloka, malo me čudno
glediju na semaforu.
Morti se i nemam čemu veselit.
Ali se itak veselim življenju.
Još sam tu.
Još me ima.
Huškam vu sebi.
Denes je nedela.
Lily Allen popevle kak nora i ja skupa
z njom (makar mi je slon prdnul vu vuho).
Pelam se, pelam po mojem gradu.
Baš ftruc vsima koji bi šteli
da doma zdehavlem i jafčem.
A ne, denes!
Baš ftruc se pelam!

Luknje vu gombima

*O*včica luče mrtvu mater.
Mesec se igra skrivača.
Težavo zgubička i tancanje bleska
zrode oni opčutki kakvih se vžije
zvezani kujsek koji f kmici bafče na mesec.

Poslal sem goloba da ti šepne
kulko te imam rad.
Neje se vrno! Ni on, ni ti.

A gle, ve stojiš na mojim vratima
prekrita z plaftom koja diši
po divljim cujekima, i pripovedaš mi kak
ti je lepa Koprivnica.

Orehi na najži so pošandrcali
gda so vidli luknje na tvojim gombima.
Vu vrčaku dišijo jaboke i smeju se
vgašenim zvezdama.

GORAN GATALICA
Zagreb

Nore, lomlive ceste, nore

*M*ertva dekla senja den
Nadšiten merzlenom cestom
Na tere ne spiju rieči
Same nore, nore smerti
Tere dišiju po megli
Znovič vsaka se zaleti vu sebe
Ta sukasta telesa
Hičena na preveč
Nore, lomlive ceste
A človek se kocka privatizacijom
Vu iskanju bolšeg zutra
Ponavla se breme čkomine
Nevidliva več telesa i rieči
Dišiju po korenju
A živ človek se zavlekel vu sebe
Zible se čkomina
Na mertvoj dekli i cesti
Na nekem drugem telesu
Rivle tak človek žitek črez kmicu
Lomlive vse te nore, nore ceste

MARKO GREGUR
Koprivnica

imela je lepoga spreveda
ta mužika i sve
si vidla kulko ih je?

čula sem da gore ide
i nova ploča.

z čega?

ne znam
čula sem da je
njezin slavi
ne štel penziju
nekaj protiv države
(baš je pil)
pa da je imela
samo nekakvu malu penziju
bez dokupa staža

pokoj joj duši!

a bila je i v staračkom
se to košta

a ja sem čula
da ti oni zemeju hižu
pa te otruju

i ja sem čula

a ona pita z čega?
imela je nekaj
znala sem ja
al je čkomela
samo kaj ne bi kaj morala dati

pa dobro kaj se odma srdiš?

kad me pitaš gluposti.

ja sam samo mislila
z čega bu nova ploča?

daj, daj
kaj se sad z bedastočama
baviš

Nemir vliezel v čoveka

Zemla čoveka čaka,
otrovana od čoveka,
otrovi cirkuliraju vu žilami,
paragrafi kak korbači z oluovnimi kuglami,
se okuol nesmila.
Stuo nema – jen ima...
Kupuje se danonočne,
štacuni strajnski,
stalaže poune mirodiji i droge:
cimet, vanilija, klinček, canabis sativa...
Nie preskoupe če čovek ima!
Zmuštrani smo,
sviecka smo klasa,
duše reskolene, resprodane, male.
Kramari tržiju – bedak kupuje!
Povekšavaju ciceke i čoube,
nemir v čoveku,
nevpoučen čovek i nemirni ludi.
Pikouči trn zapikel se v lucke srce i pamet,
denešni čovek pripitomlava zvieri grde,
ne vlada ze suobu.
Mir same nad gorami i vodami da ajngeluš saki dan zvoni,
a vejliki nemir,
nemirni su ludi,
nespokojni.
Daleke videči i najvekši,
jošče su katedralni turni.

VINKO HASNEK
Glavnica Donja

Pot krej našega groblja

vsaki pot gda ga zalovi kesna vura
vrača se demon krej našega groblja
vu segurnosti pelja se kraj našega groblja

enda vuseti da ja nekaj želim ž nim
pogled zdigne vu retrovizor
ozbilnoga brončanoga obraza
na zajnem zicu mojega auta sedi

tak skupa peljamo se
po naše zemlice čez gorje

brončani me preveze preko mosta du šume
pri stare hraste prije međe
zahvalom zide vun
vu glave odnese me demon
vu kmične tejne brez sna
skupa obračamo se vu posteale

vu nami stara sejna
zbudi se
jutarnje soncece čez obluk.

Dopeljaj mi pajdaša na sprevod

*O*b petnajste vure
Tot komora steklena stjena
Odar, ljes zamečen z vjencima i cvetjem
Zamečen slovima, zamečen rečima,
Zamečen ljudima.

Pokojnik živ živcat na svojem sprevodu
Držal vse pod kontrolu
Z pajdašima kak za cajte aktivnoga življenja

Senj smrti našel nega to noč
Vu te stare komorice
Vu tere imel gosti gda se ženil

Stuji i gledi prema jugu
Komorica pregrađena steklenom stjenom
Krej nega vu hiži neki nepoznati ljudi
Slike obraza pokušava rezebrati
Premeče vu glavi

Cvetje zametane z venci
Spodi tega nešče nagleda se
Pogled zastre človek z črnem škrlakem
Spremekne z jednoga kraja na drugi
Čez stekleni zid ljudi glediju
Vu senje pregrađene komorice

Trapljenje, odgonetavanje, pretrgne glas
Telefon zove
Dopeljajte mi pajdaša na sprevoz negdo veli
Denes op petnajste vure
Vu ov grad popevki i KAJA
Pomoli se
Spusti slušalicu
Ništ ne govori

SANJA HERING
Varaždin

Aleja

*S*pod krošni škrlatnih bukvi
spasonosne hladovine listja srcoličnog
čez aleju vijoletnih hibiskusi
rezgrčemo tišinu reči i ruk,
oblake do modrine
i trave, vraćta magijska.
Koračamo vsporednim svetom
dimenzijama drugim
pročišćeni ognjom svemočnim
i močnim deždom nigdar viđenim.

Nevidljiva vura

*K*apali su,
tekli,
biežali...
hvušli su cajti
kak hitri puotek
...a ciegere nisme ni videli.

Tukli su,
zvanili,
adzvanjali...
zvuoni visoke gore med
bielemi ablaki
...a mi jih nisme ni čuli.

Scurele je,
naklu pale
i tam astale...
zerje h pieskotekuči vuri
... a mi ni čutili nisme
da su se zmenila
četiri lietna doba.

Naj same teče,
naj kaplje,
naj curi...
i ja bum šla tam
kam ideju si.

A do tede još muoram
h patoku nuoge smačiti,
med ablaki sunce atkriti
i piesek h biser pretvoriti.

Nekomu za zbogom, nekomu za dovideja

*/*pišem jer me boliju roke

i nega drugih kaj bi tereta z jih zele
popisane z prazninom kak sence pre zorji,
gasiju se svetešje bele

pišem jer se oči sušiju

niti trunčica soli z jih ne poteče
svetlo vu jimi zdavja je vgaslo,
drveniju pod čelom, slepo gledeče

pišem jer so vusnice suhe

raspokane, napol otprte kričeći čkomiju
se kaj bi jih štelu prejt i bo dišlo za zobe,
nit v slini, nit na jeziku reći ne plavajo

pišem jer već ne čujem popevku

ftihnuli so pisani ftići
diha vu prsih ga ne za čuti,
niti koraka po poto za šterim pobežati

pišem dok te bar još v senjaj poznam,
dok se i zera tvoje forme vu meni gled i

pišem dok je cajnger još ne postav,

duha se dugo za paper ne drži

Melja

*N*ejnja mi tuopla rahlina
gladi hmujeane ruke,
a zmed perste curiju zlatni slapi
kej briga moje matere
za seme i ruod.

Lebdeča dišuoba
opljieče kotač s potoka
i zernje s pod kamena.

Hdihavam ju,
a meljnata sreča kej pah
oblaži moju dušu.

Žakljeci žitka i rose
još senjaju serpe i snuoplje
i čakaju.
Spod vejače
gladim ju živu i mehku
kej prah metafulje na obrazu.

A onda je z melju scurel i dan.

Rasipale je nebe
svoje svetleče pljeve,
a kotač s potoka
i kamen znad žitka
hlovil je driem.

Kej moja mati h večerke,
njejnja mi je tuopla rahlina
pogladila lasi -
pred senj.

Čovek dragi

čovek dragi / presim *te*
pruobaj zapoutiti si misel
 praha blagosti "med prsti"
 uvek pruobaj imeti
dagda male ž njim se "popraši"
 si pogled mučke "zmekšaš"
ne preveč
da nej se bile kak gnile
"zmekšaj" se onak
da se
vu *tebe* i okuol *tebe* niš ne iezi

reči svem *pogledou*
 da se delati muora
to je i za zdravje / ili "dobra fora"!

poglej na sounce
ti "otpreš" oči a sounce več -diela-
budne / kriči *ti*
 - *dober dan* -

čovek operi svojou čoumbravost
si kak zakajen rafajnjek
 sam si sebe tak "napudral"
loša vuolja / bezvolja
z *tebe* huklja
siruoti nevuoljnjak

a “pod nosem” sviet kak da *ti* smrdi
“spod nosa” svega sam očisti!
se bou dalje išle kak po “žnuore vedrine”
okuol *tebe* i vu ljuft
leptireki bojou “piruete” prhali
nesile *te* bou veselje
rodile i zrasle *ti* baš vu *tvem* srcou
čovek dragi

Samoča

Štel sem na paperu narisati sliku,
kak te za roku držim i čez šumu pelam,
ti kak dete cvrkučeš, bežiš sim pak tam,
vse livade z cvetjem popevaju nam.

Štel sem tu lepoto vu sliku desti,
košutu kaj gleda na nas z šibika,
i kak te kušujem gda lasi ti veter plete
"Vramlena ljubaf" da bude ta slika.

Štel sem, al roka stara, klimava,
po paperu belom je vodu zlejala
pak slika tak deždljivo zgledi.

Vu jenom vuglu sozu je videti
bogica je takaj vmrla vu samoči
vu praznu sliku glediju mi joči.

BOŽICA JELUŠIĆ
Đurđevac

RUSOMAČA, na rusku štimu

*R*usomača srca rasipava,
Pak jih preda vihoru i buri.
Odzgor cure sneg i fleba plava,
Svud zdenjava, kak v ledari škuri.

Srca lete na se strane sveta;
Saki herba koliko mu treba.
Zrakom fučka strela odapeta,
Dole pada pero od tetreba....

Dravski sprudi

*V*rapci prlančo, rode klepečo, ribe plavajo:
Cveteki z trave lučejo, imena si spitavajo.
Brundajo vetri daljinometri i luge prelistavajo,
A sprudi se na suncu blaženo spreležavajo.

Vali brbočo, kola štropočo, vode se razlevajo.
Struje se gibljo, vrbe se zibljo, grane vodi zadevajo.
Semenje klija, čičurek zija, mehke se brazde nadevajo.
A sprudi so najbistreši: oni se samo prelevajo...

Vuzel paučine

Molitvene zerne

*G*da noč den preleje,
Stvoritelj moj, Tebi se molim.
I ovi verzuši tihe su molitve Tebi
teri me i vu moke živiš i deržiš,
kak mati diete na roka svoji.
I vu meni je Job; vse o meni znaš;
ne molim se bez Tvoje volje.
Obliekel sem opravu, robaču premišljenja.
Za laž me niesi stvoril;
nigdar nikoga za laž!
Niesem centruš svieta,
jesem Tvoja kaplja vu persa - serce
tero mi živiš;
splšenik sem ovega svieta:
Rat za ratem rat.
Lehku noč.
Naj se Sviet vedrieši zbudi
vu Tvoji oči.

ZORAN KELAVA
Petrovsko

Podobnjakov pesm

*P*odupiram vas i podržavam
I članstva bi prosil, ak morem
Jer ja se z vami slažem
I z vašom spametnočom ponosim
Vi ste tak extra i praf šik
Vi ste proeuropski politički krik
Prosim imate kojega škrljaka, beđ il bluzu
Platil bum z svojimi penez
I za badaf promoviral na sejmovni den
Či bute me prijeli, tek tulike da znate
Izvršavam sve poverljive zadatke,
Kad treba sem tiho,
Kaj se v stožeru poveda, drugi nebu znal niko,
Sa svim se slažem kaj središnica predlaže...
Nego da ne pozabim,
A bu marti kakšna vredna služba zaume

MAGDALENA KOLAR-ĐUDAJEK
Zagreb

Gutim se, zorána duša

dušim se
negda mi je bile dost
zapisati...
denes
spasa iščem
a – svetlí same tebe
zver pohusna
malo preveliki žlak
mâ tvoj trakt

zorána duša vre ne kuša
ljubaf se zdigla znad plafona, znad nebes
ne zna gde jošće živí človek

vu žlaku zvira?
tam kam se nemre prejši
plaziš
shajaš od spodi
zaljejala si sê grabe
voda
tam se same sonce kupa
a sončeko greje i kukca i tiča
a ti se spravljaš na drugu planetu

moja pelud ostala bu tuj
(na ovomu cvetu)

Kaj vriedi

Kaj vriedi imeti puonu košaru
če niesi sel na križopuotju
odmeknol šaru krpju
i če nišče ne prešel koj bi videl,
če nikomu niesi nič dal.

Kaj vriedi če bo sê to v košare ostale
nikoga v misel hitile,
rezveselile, rezgalile,
v toge vutešile,
z mesta pomeknuole.

Če se bo same kopitale
skvrčile, posušile, nestale.

Najrajši bi hitil košaru i sê,
prešel s križopuotja nekam f kraj,
mira si dal.

Eli kaj kat znam da bo za menu išle,
cukale me, pritiskale
mira mi ne dale.

Skupa bome hodili,
na kraju lipsali,
došli boju pilki
svoje obavili.

Navdušenje i tomu spodobno

*V*jogenj bitja me, prosim,
vu baršun reči, v čredo
vil i vu zipku srca.

Zi semi trojmí, četvéremi
rokami
na prsi me, v čelo
(kak dete Jezusa)
svòjemi goròčemi vusnici
dej me (dejte me)
na vanjkuš od reči i na
perje vil.

Da sem sâ lepa, pernàta
i cofasta
na vrh vuh mi, te prosim,
i ja bom brže časa lepa,
kak srp od
dundàče i Cvetnà nedjelja -
i šče malo lepša ak je moč i trê,

sâ vilnàta,
sâ od imja kril,
ak se zapraf vupa, fejst oče
i smê.

So v črnjavki 'd senj na hmretje
boleču,
ve mam za vuho me,
za reč, za roke
do hotènjftrnjènja, do kosti,
na dušàk me, ti velim
– vas prosim.

Gorička torba

Crna i prašna, kak bogec sama
v čošku kleti visi spod trama
i senja stara vremena dobra
japice našega gorička torba.

Negda z veseljem stari je japa
v njo nametal svojega somuna:
sira trdaka, luka, kobasice,
kuruznog kruva i polič žganice.

Itil je vu njo goričke škarje,
škloco, bagoša nek mu se najde.
Del to z popevkom na pleča japica
noga za nogom i prav v gorice.

Crna i prašna, kak bogec sama
v čošku kleti visi spod trama,
stari popevki i memle puna
senja japico i negvoga somuna.

Kak gost, kak zvezda

Ďedemsto metrov je zelenoga tepiha
sedemsto metrov sem dobjo na dor
prva nagrada kajkavske poezije, tam i tam
mažoretkinje plešejo, gledim fkrej, nejsem pedofil
z lejve stroni pleskajo deca, obejšeni na vrbje rauke
z desne opčina posipovle cvejtje, trausijo pleve
moj korak je žmeten, imam zimske blatne škorje
glova mi se nuše, je puna poezije
poglejte me, moje šurave losi su mlode murske kače
poglejte me, moja je oblejka naprovljena z svijnske kauže
poglejte me, popejfkje mi curijo z nosa
z lejve stroni napuhjeni svijnski mehuri
v vrtiču preforbani i zleljeni
z desne stroni hrvatski minister za kulturo
poglejte me, na lancu vrane
z lejve stroni župnik blagoslivle, z črnim krijžom pozdrovla
z desne vuki tulijo, v zaubaj sviye žvečejo
poglejte, cvejtni tepih vodi do mure
poglejte, pleh banda igra vojnički marš
poglejte, do obale sem dojšo
se oglednu, bez veze, kak holivudska zvezda
z lejve božični pijsani bauri
z desne špalir političkih obešencov
tepih cvejtja i plevi
i moj holivudski smejh vas puzdrovla
lejzim v murske globočine
za navejk ste rejšeni
te jolne smrdlive
živine
(se tau je snimala lokalna televizija za nočni program)

Potkurtana čuča

Kak da još furt me za rit tišči bunt „Neu mode“
(se mi se čini da je „Burda“ bila zericu mekša)
premali sam bil za te stolec
a i te je stolec bil preveliki za me, sejene
male bolj sam pogledal tu suhu babu z ovca – frizuru
i mam zgubil volju da je velim kakvu frizuru,
liepe prosim, nej nikak štel imeti,
no,
i onda me se dočepala ta živčana baba
(pokle sam doznal da se to veli: kolerična gospa)
i započela z oni ščrbavi škarja
(pokle sam doznal da se to veli: efelirke)
svoj divlje-neurotične-brdsko-brzinski tanec
po moji siroti lasi
zabadav sam z početka stihuga prigovaral
kak me kiečka
(cukala mi je lasi kak vrag svoju mater)
tihi protesti, cmokanje i jafkanje je prešle v plač,
plač v zijanje, zijanje v zapomaganje,
zapomaganje v zapomaganje z ritanjem,
a ona ni trzala (ni imela ni sluha ni srca,
a ve, z distance, mi se čini - niti talenta za te posel)
još je matere rekala: takvoga divljaka još nisam vidla!
i koj sam mogel – otrpel sam tu bol i nepravdu,
največ me pekel produkt njejnuga jahanja
po moje glave
(pak sam zgledal kak mešanec golovratača
i potkurtane čuče)
zabadav sam imel viziju i stav
– kad nisam imel pravo glasa.

**bremy shlavajne drugo:
nit kratko nit dugo**

*N*aš mišek, a kaj ti: naš mišek?... znaš ga, naš
mišek, štakoraš, jejeeee... je štakora kak človeka
kre ceste na podesta – zvezda! a vezda
štakor mu je penzlina vu gajbe...
a, dobre je peneze
zotim glodavcom... znaš morsku svijnu,
kak ne bi znal svijnsku svijnu, si ju
videt na televizji, morsku svijnu, kajpagda
gda sreču zvlači vun z korbači z kubilara,
totjeto, a v one,
pre rajsnedlino, hočem ti reči: pre
kartoflino vulice, kaj smo ga... „džura
mrelo gura vu pandura“ – si videt kaj su tam...
jehenti i falango... falingo... komu je to palo
na zercalo, da mi je znati, kak ta
vulica denes.... ne bi ju jur niti ejbrejhejm...
nit vrabci z prosum potepsali, kamol' firnanci
z tentum potentali, hočentireči: koseto
z nami igra renetlina: malo levo, malo d...
z rikverca horverc pa ajnšpric vu noršic
pa smo na kraju tu gde smo zgnili
debeli gebili tojest na isti ti kiti - i lačni i siti
vuglavnom peska kaj šlajdra po riti.

si prešel... se zmislíš
cugeca gda ga je gugica
z drugega v prvi... unda si videt
kaj si gosponček sobum na posel – ra
munike postera play boja gole vu večerne
škole vumetne tigrove gebismajniht
štukače za one ztvári. a radnička
štukača za zafriga od pleve naštukati unt
kolomajza namesto zabila skosati. je
denes je sikačše
bole kak nikakše: curi
curi kak bedasto - preštepáni lagvec
z fišekljum ova nam mala
švicarska mu-muuu kaj se nam zove
slamostalna naša mlečna čokolada.

Lampušek

*P*erhočeju bielelem vužgani pret očalji
Lampuški zime, raspuhani kristalji,
Noreči i z mirem, spokojni, derhteči,
Bljizu i daljeke, zaigrani, deteči.

I niesam ju zbrala, na ljice se dotepla,
Niesam ju nit z ruku nemarne otepla,
Same sam čutila vuzdah njen niežni,
Tie kerhki, ledveni, traček sniežni.

Vuzel paučine

Čimba još se kiesne cvietje,
Nuoč prizivlje sipek snieg,
Šumem spravlja spat se bietvje,
Smert bu bila pričn, bie.

Tam de nišči rad ne navre,
De se merzle gerči h tielu,
Potem suhe so se zavre
Pot ponjavu, mehku, bielu.

Elji cviet se znuovič zraši
Meden prie nek rieči zvlječe,
Krug tie nazaj brega splaši
Zelen ves da zadrgeče,

Saf od tienke, zlata preje,
Kerhka vuzla paučine.
Zvežeju se zdavnja meje.
Da do dojde, do da zgine.

Naša i moja jedina

*L*ipa Naša,
pokle sega kaj si prebavila
zavredila nisi
da te fort znova raniju,
ne tujci, več naši.

Majko, domovino
sim si nam kruha dala,
a oni brez srama
se od tebe dajeju,
ne tujci, več naši.

Jedina moja,
niš na svitu jim ni sveto
tak nit rodna gruda,
najbol plavo morje,
šume, a nit gorje.

Dok ruku na srcu držiju,
dok se h tebe kuneju,
znova te raniju,
dušu ti vadiju,
ne tujci, več naši.

Tujci su te harali,
htili su nam riči i sveto ime zet
sime za navik zatrt.
Nisi se dala, svoje čuvala,
tujci, a ne naši.

Do i di su naši,
dok nam svetinju haraju,
kosti h zemli premičeju
h bolše jutri se kuneju,
f hoči glediju i laži povidaju,
ne tujci, več naši.

Do kada buš još trpila,
Lipa Naša Domovina.

Sviet na pleči

Mesto košeka z jabukama,
malo slamice, drieve, listinca,
vsake fele luščinje,
sira terdega, pravoga kokota gizdavca plavca,
vsega bogečkega kaj vlezne
med vrbovinu, žule, šepet,
vu onu tak milu pesmu o slavujčki.

Mesto košeka na pleči varoš kamenu,
cielu varoš z ljudem, grenku kaj pelin,
temnu v temnini, terdu v čkomenju,
žmefku kak sviet spavajuči.

Mesto košeka na pleči cirkvu ima,
ne malu onu kapelicu znad sela,
vu koji se litanije kak zvezde roje,
katedralu cielu mrzlu i praznu vlieče vu brieg,
veliki jentar mramorni, olejnu Noinu arku.
Nek se spasiju vsi, mraf i oroslan
i on sam nevoljnik ž njimi,
gda se joblaki restiraju
i vjavi se on tračec
terega Bog pošilja.

Rieči od pieska

*N*ahitavamo se ž njimi kak deca z paperičeki,
grudvama sniega, kolenjem, zlamenjem.
Si ovakva, si onakva, coprnjica zalafrana.
Huda kača, grda ftica.
Grizemo se, vlačemo za lasi,
ftapljamo se vu tmeči modrini,
brez svedoki, na fkanjivi mesečini.
Gotimo se do smieha, do zajnega deha,
do solze, do kervi, do smerti...
Pusti onu pucku malu kaj se vu vodi gledela,
gda je vodu teknula, pesma se odmeknula.

Same si zemi te svoje rieči,
nek jih sonce zlati, nek jih zemla blati.
Vrni jih jognju da ž njimi gori,
nebu jih dej, vuspenku nek jim zbori.
Morju ih dej, nek jih kopičēju vali,
noči nek v njimi spi.
Pavuku za verse sreberne,
jeseni za dneve meglene.
Vetru nek jim liže lice.

Same si zemi te svoje rieči,
za tepla nedra, za lehek sien.
Nek guču golubice,
nek pišu vsi po bielelem paperu,
nek stružu po kamenu,
po vodi,
po zorji.

Rieči od pieska ti meni ostavi,
da jih nesem vu puščavu,
puščaniku spod glavu,
vu nočni senek, vu biel denek.
*Pusti onu pucku malu kaj se vu vodi gledela,
gda je vodu teknula, pesma se odmeknula.*

tienke-vlasa pismena

Na strganuomu papieru strgane rieči,
mraz tveg zdieha sfuril je juoči papiera,
ja sem sve zaprla, zledil je sence f zraku
ruože f sejna...
na strganuomu papieru strgane rieči.
a negda... kamen je zvuonel f vuhu rieke
mramlice gajdi brbučkale
pesen f vuode...
f pisku firillice čepila je gliblina...
negda naviek i za naviek,
strmuoglavlena zaglavlena prešlina,
oskubeni lasi žekčeju za vratuom...
... kak tienke-vlasa pismena,
brezvremena...
na strganuomu papieru strgane rieči
razmusana sluova tam i tu f žilju f pletu
i prepletu,
oskubena strnišča kaj napikavaju vun...
z kvačicami skup pridržana puklina
bu zdržal štrik...?
rieč jošče nespisana nenarisana,
ak sem rieč niesi me zrekel do kraja...
po ceste se razlejala papiera bielina...

Podivjala senuokuoša

*Z*aigraj mi stiha ututaču nebes.

Ututaj me f gajdu, zrnce pieska f puščavu,
f muok gde čuti je pieska huod nečujni
presipavajuoči huod.

Naj struna ne puokla... al podivjala je
senuokuoša...

Ruokavi nepotsukani, zdrapani, kotrigi zguleni,
na stuolu stuolnak neporuobljeni...

Podivjala je senuokuoša...

Far afta zariezal je drieve. Kuora suva,
raspuokla na niti kuonca se drži.
Grube dračje rieže, jačče razriezani veter
veter rascufani.

Zdrapana ruoka peče,
žufki očut pelina, trda okuoštala trava
nekuošena sehne, polegla divlina.

Podivjala senuokuoša...

Gda je prešla, kam je prešla, kak, zhandrana
mefkina. Žekče f požiraku rieč nezguovuorena.
Otzivle se tekar gluva čkuomina.

Podivjala senuokuoša...

F druoftine pieska ves sviet ututan spi.
Zacenil se sestvuoreni svemir ot smieha
zahliknul se krampus f vuode...
gduo se mača lača zgiba ot kuorbača...
Človek... serce ti je pune... drača.

VESNA MATEŠA
Zagreb

Nenapisana popefka

*S*am ti štela popefku napisat
sam ti štela i sunčeka narisat
sam ti štela onu suzu obrisat
i nekaj onak praf lepega pisat.

I štela sam ti povedati još svakaj
i najemput nis mogla reči nikaj.

I tak ti ja nis popefku napisala
ni sunca ni rožic narisala
al suzu sam ti f sebi obrisala
i angeleka svojeg k tebi poslala.

Zajni cug

*S*ela se bum još jenpout,
onak za kraj,
na zajni cug
za Zabreg.

Prešpancerala se bum
mejd stare vulice,
osetila na svoujem licu
kak greje me sounce,
zmislila se bum
na spomene stare
i kak negda
podišala bum rojže
kaj su se rascvele
na drvenem plotu.

Jenu si bum ftrgla,
po skrivečki,
da si ju dišim poutem
baš kak sam
i negda znala.

Dišala bum
i dišala
mirise svoujega kraja.

Brazde

Legla si na me, moja draga
tvoja duja se čuje, saga i vlaga.
V ot lepi megleni jesenski den
z brazdom me prekrila, se do kolen.

Rad te imam, pri srcu mi žar
lubavi mi dej za pun ambar.
Čez noge mi telo ophada mrzlina
još malko pak bo te cifrala belina.

I dok mi se smrt bode dovkla
boš me kak deklo f sukno oblekla.
Mene ne treba graba globoka
več brazde na falde, zemlina roka.

Legla si na me, zemla moja mila
od negdar se hajca ta naša idila.
Gle, veter je spunol, a ftič se skril!
Ajda Belke, još dve brazde
i ves bom pokrit bil!

Tak je liepe živeti

*T*ak je liepe sprehajati se po hosti,
brati vrgaje, vudisati miris ciklame,
poslušati popevku ftičekof
i fmiti se f bistrom potoku,
a gda pogledaš f nebe
znaš da moraš hmreti.

Tak je liepe s prijateli sedeti pri kleti
jesti špeka, kobasice, češnjaka i čvarke
i vse lepo zaliti z domačim vinčekom
uz mužiku violine i bugarije
a gda pogledaš mesec
znaš da moraš hmreti.

Tak je liepe hoditi f cirkvu
slušati propoved, splaviti dušu molitvom,
decu krstiti, hčer i sina ženiti,
kleti boga f hudobne čase,
a gda vidiš Isusa na križu
znaš da moraš hmreti.

Tak je liepe živeti, tak je liepe živeti,
da pozabiš na hmiranje.

Cinkuši zvoniju totu po navadi

Cinkuši zvoniju totu po navadi

Hudodelnik ščerbavi zaprl gubec
Čkomi človečec črljeni
Đurknen od dupljaka

A gumbelijumi beli tak dišiju

Čuklavec drempav z velikom čubom
I velika bela breja kobila
Ceckasta baba z ganjga čez glajže gleda

Cinkuši zvoniju totu po navadi

Neverniki zbantuvani z ognja kričiju
Laskavci i lajhari v dreku
I vsi tati poscani

A gumbelijumi beli tak dišiju

Cinkuši zvoniju totu po navadi
Vsi bummo jemput spod galgah stali
Ma kak se zvali
Jer Boga smo fkrali

Insomnia

DENIS PERIČIĆ
Varaždin

Negda sme se šalili

Za nas

*Negda sme se šalili, cele dane gubili
Smejali se, grlili, mazili i ljubili.*

*Negda sme se derali, popevali i trubili,
A ve sme čisto vtihnuli, kaj da vse sme zgubili.*

*Negda sme se šalili, cele dane gubili
A ve sme i of den *de profundis* vubili.*

*Vubil bu nas vsaki den šterega sme zgubili,
Jeni druge, sami sebe, zlahka sme spogubili.*

Podiši cindolicu

*P*omalu se črna kmica pobira,
senjam farbu slači.
Jutre kouči na zaklenute gatre hotenja,
žuhkoča vufanje stira.
Doplajhale brige, ti zmazani cajnki,
okolo se nabiraju.
Zvuzlane obleke ščerašnjega dneva,
obiešene na afingeru čakaju.
Trome misli po čouške sitniš prebrajaju.
Med ocvetenem rakitjem
droftine prehajnosti galoperaju,
življenjske luči trepečeju, dogarjaju.

Ne sehnite, ne ftrnite zvirki!
Zraki svetlobe, otepite, napudite hudobe,
vu korenu zagotite.
Vu cvietni rožnik se hputite!

Tam de šuri šurišek,
lasi draga vedrišek,
ze gliba ofna Limbušek.

Tam cindolicu podišiš.
Vdehneš tou čednu milouču,
tou cukornu dišečinu očutiš,
vnutrine, verzuša zboudiš.

Jedin skrajčik

*J*edno živleje, jedin pot, narisani su za se jednak,
pinklici na pleči se su žmekši, se vekši,
bogečkoga živleja i oglodane kosti su znoak.
A ja vu sebi gruntam o tom živleju kak dale iti,
kak v duši rashajcanu žerafku pogasiti.
Duhovni beteg vlada,
beteg pon čemera i kaštige,
pot do Paradisa je postau neprehodni,
prepričeni od žeparov, tajkunov, laktašov,
trotnikov, tatov i pilatušov.
Našpuogali su se kak ambrozija,
dobro se potšprajcali od glave do pete,
prefrigani i prevrgjeni si hodiju do Majkice Svete.
Ja vu sebi dale gruntam, pišem i mučim,
dok se putuje v Brazil, Pariz, Brisel i Rim.
Dok pišem, v zraku osiečam žmah žoči nošenu vetrom
koju su mesari pozabili odrezati,
jer ih je Danteova Beatrice stigla do kraja zmotati.
Gruntam dale i srečna čkomim,
jer dosta mi je jedin skrajčik zdravja v srcu i duši
pa da si na svojem mefkom vajnkušu v miru,
baš onak tečno sake večeri zaspim.

Jest

*B*ajin se sjebe.
Te maje raki
nejso maje.
Ne vejn čegave so.
Marda sn je pasudeu
at susejde.
Ne uoči nejso maje.
Glidaju krivu.
Glidajo se
kaj nič videt.
V guove me je
se čistu nauopok.
Ne jest nejson svuj.
Tuje sn.
Z nutra.
Z vena še nekok
zgidan na sjebe,
al z nutra, vejn,
da tu več nejson
jest.

DARKO RAŠKAJ JALŠOVEC
Lobor

Zemlje stirani

Zemlje stirani
od nuoči otrgnouti
od dana hkrajeni
mesecu pajdaši

Zemlje stirani
h škatulami stisnouti se voziju
kalapoutne vure nedaju im dihati
njieve pospane oči za milost prosiju

Zemlje stirani
kak mravljice za troute rudariju
če i perst prašine im oстане
za daljejke nebe dočakati

Zemlje stiranem
mojtike su bez rouk
kouse su bez nuog
zemljica se guši od paragrafof

Zemlje stiranem
isti istieni je saki dien
em život em ljubaf em raduost
po pameti naokroug kroužiju

Friška jutra

*K*oga se tuo več dotikavlje
kak houstā h jutre na široke i douge ziješe
kak sele h jutre čez rafinjek do neba hrče
kak h jutre pesek z trejtouga brega se čuje
kak h jutre nieki kre kljeti pešice ide
a koj tuo koga briga

Koga se tuo več dotikavlje
koj kokot h jutre tri pout zakukuriče
koj nebeke h jutre črljene i bijele oke ima
koj h jutre srne do ljubičastih oblakof skačeju
koj h jutre mali tičeki h dvorišče doletiju
a koj tuo koga briga

Koga se tuo več dotikavlje
koj imame jutre dan i nuoč
koj imame vuhe oke i nuos
koj su friška jutra svetle za zdravi dan
koj črnu cedulju na drijevu sake oke pogleda mam
a koj tuo koga briga

Insomnia

Noč kroži vu srebrnemu avtu
Studen se gnezdi vu meni
Olovne tenje rušiju senje
Telo postaje nestrplivi vir
Svetla nad gradom neseju nemir
Nebo brez lune, ftopil se vesmir
Vu črni rupi pozoj spi
Aĵngel gvardijan v kuli bdi

Noč me grli vu srebrnemu čolnu
Zvezde tinjaju na jutra pragu
Osluhnul sem njihovu čkominu
Čutim njihov ledeni sjaj
Na davno zgublenemu tragu

Noč me pela črez brezkončni tunel
Budiju se sence i duhi
Plehnata mužika ruži vu vuhu
Hudi se zbudil vu novemu ruhu
Ni videti konca, ni čuti glasa
Koračam črez oblak od čmela
Med siple kak teški dežd
Noč se potihe zapira
Zvok raštimanog klavira
Ruži vu daljavi
Kak srebrna grmljavina
Sam maloš čuje te zvoke
I pobegne za krtom vu luknju
Žmirečki se pelam
Zmed dena i noči
Zmed žitka i smerti
Vu srebrnome avtu črez noč

Insomnia II

*T*elo mi pokrivle emulzija noči
Z grana visijo krletke
Reči su nemirne vu njima
Mehaničke ftice klucaju zlato
Šumiju, z njih ne več glasa
Pela se polahko luna
Prek Bombellesovove štreke
Nehče kriči ili šči vu kmici
Več zvoke nemrem spoznati

Sproroštalo je jutro se kaj je bilo vu meni
Preveč je svetlobe vu sobi i čkomina
Se zcukala z lanca
Pustila si mehaničko ftico z krletke
Ni mogla odleteti
Vlovljena vu pavkoj mreži
Zgublena mred našim iskanjima
Postala je vekivečni pavkov plen

Plave se zidi juternje sobe
I boja z njih curi kak dežđ
Odpireju se vrata
I hiža nestaje v červotočini
Brišeju se zidi, krov...

Žitek postaje proziren,
pred nek se pokrije gusta megla

Tanec vetra i rubače

Žaluosna hvoja na vietru se hvija
Zahičeni canjki perhečeju zmed
planjki i šemulja
Biela rubača po štriku lamata
Ze skrituga kuta pes na praznu
zdelicu gleda
Zajec bes repa spod luojtre
dergeče i k zidu se tišči
Betežnica f postelji leži i
nasmejanu sliku - od negda - v rukami
derži
Kuora kruha na stuolu se suši
Vura na zidu muči
Živlenjski se vertuljek krej
zaklenjeni vrat škripečki zastavil
Čkomina je hižu prevzela

. . .

I kej zdej? Nič, baš nič i nišče
nemre nič.
Same buju suze med cvietje zlejane
Zanavek vu spomen ostale

Zutra bez zutra

*Z*gledavljem se v kmici
i krečim brez glasa
pred senjom, čelornom
ki vujti ni moči.

Prihaja pomalem,
gda z drugoga dohaja sveta,
kemu se vugibljem kak nebu bez sonca
kak zdencu bez vode
kak čoveku z ponorelom miseli na lancu.

Čkomeči,
v molitvi Bogu,
v pomirenju si utvarjam
kaj se samo tota misel
z norom snogom lancu ftrgla
i vezda okoli kak stekla ponorevlje:
z ufanja nesnažnog puče
miseli i reči
prebira ih,
a kakša hasen?
Kak bisere béle hičene pred svinje.

Ma nek bode kaj oče biti,
nek sam prejde kaj prejeti mora,
vuru ko več denes prek poceka
toto zutra bez zutra rivlje.

I balkoni stari i konci šari i paper format A4

I balkoni stari
Cvetuči
Z črlenemi pelargonijami
I bledemi vodenikami
I košarice pletene
Na kredencu
F teremi počivaju
Konci šari
Mulineji za našvavanje
I stari naprstki
Kaj se još navek
F škatulica svetliju
I šalice
Od tenkoga porculana
Čez koji vidiš prek na prek
I ručniki z rukum našvavani
V mrzle ormare
Pod kuglicami od naftalina
I figurice seččakove
Z proščenišča donešene
Flašice z svetum vodum
I one male steklene kugle
Tere pretreseš pak pada sneg
I koralji umetni malo zbledeli
Za narodnu nošnju, za Ivanje
Rupčeki beli
Z opheklanem rubom

Novine za važnemi članki
O postignučima dece
Z ljubavlju vu fasciklu
Plastičnemu složeni
Telefonski broji
Z rukum nesigurnum napisani
Z velikemi brojkami
I slovimi
Kaj bi se bole
Prečitati mogli
Na paperu A4 formata
Malo pogužvanem
Se to je ostalo
I firunga se gdagda
Sama od sebe zanjiše
Samo mamina ruka brižna
Kvaku poznatu dodela ne bu
Nigdar više

**Gda den obleče
pelerinu od tvida**

*G*da den obleče
Pelerinu od tvida
A vure se raščehaju
Kak pero
S fazanovoga repa

Gda dah zameglen
Zapne v firunge
Od požuteloga organdija
Put a van ne nalazeč
I gda f plave vaze
Povene cvet

Gda breza v dvorišču
Zaborave ti Dobro jutro, reči
Gda večer je daleko
Put razmočen
A jutro mrzlo

Gda dan obleče
Pelerinu od tvida
Naglo na žica
Zamuknu grlice
I v duše ti odjempu
Zajeseni

Den prvi zajnega harca

*S*igdar i sigdi najprvo slovo beše:
Na začetku konca ne be ničesa.
Spraznila se jesu nebesa.
I svet je, letima viseči na koncu
Kruto fletno zobrnal se vu jeno je veliko
Prelo.
Koje be prapočelo.

Zabadaf ga barberi apotekari doktori
Vračili
Vsakojačke norije i coprije zmišlaval
I kriče i jafkanje i skečanje medikuši psssstali!!!
Sekuvali šmrkle soze hračke joka brisali

Pokehdo se znalo ne bo:

Nebo je zapisalo zavjete svet
Fundamentuš čisti nature: neki je bogati a neki
bogi kak crkveni mišek.
(Kaštiga ga potrla
.... Te dodrla
I svet!)

Furt bi Je naj trebalo, je, da se kniga dokonča
Predi neg i sama od sebe - Reči skonča.

Vreme Jalove Lepote tiska vreme Prave Lepote
Prek na drugu strajnsku stran.

A svet je i dale okolo blesikajučega vrteči
Tečne su reke i pustike
i na rozgve se čmele loviju mam

A jaloviju
Legende o popefki.

I vezda sam dihanje i kocanje
Sam krvi prebijanje
Črez žile zaraščene
Zamaščene.
Sami sebi žmefki.

Vetri začkomeli.
Zazabil se svemir jeje. Je.
Vu sonca preštimavaju na hintovu svetlobnomu
Kakti vu zrcalu
tali se lice človekovo.
Narugano. Nacereno.
Rozgotom se smejati dojdūči
Deni buduči stali
Prešesnu.

Znovič je vu nami veliko prelo tam
De bil je
Smisel - Reč
Prapočelo.

Den drugi, a prvi Lepote Jalove

S dale drobni človek kukček črvek
Oče z toga SmislaReči zviranjka piti
I biti svoj: stopram lepi,
Kaj da Rabuzin ga je narisal
Kak da Bogek sam ga je krasopisom zapisal.

Sonce mu se pušča, zvezdeki vužižeju
lepi cajti nižēju,
fajne pucke z najboljšega DNA-ja mesiju.

A
Lepote se te jaloviju,
ar nesmisli se kotiju kakti puhi
zemlu podrivavaju

Noči ognjecima preluknjane
Jezer zvezdah v joku
sreče jene delniki

Rečima se zreči poreči doreči
Ni moči
Na reči se
Kruto zdeno popikavle
Ak ti se ne posreči
Ar misel kak ftiček odleti kak lasica
se pod pocek podvleče
I odsmiče
I znaš da tu je, negde -
A neje je.

Den treči, a Lepote Jalove drugi den

Preči se sivo ekspresionističko mesecovo lice,
a neje kmice,
Kak larfa na zenitu celi bogi beli den.

Tračeca neje.
Deždi sam su deždi, sončeko
De je?

Tračec nam demant je treba nam za obečanje
Žig Lepote pisani
Altar pofarbani, znutrasvetleče
Kajanje i veliki bogeka smehek
I duha i pikanje duše kak oštri šaš.
Dej nam tračeca na nebo pošli,
Skerblivi japa naš!

Pusti fletno sončeka zrakicu
naj kušne mokro kaplu vu letu
I pogled obrni tef čas na visoko visoko visoko
Svetu!

A rekli su na radiju opimisti
zletajući na življenja pisti
Vu emisiji *Dogodilo se jenomu življenju na*
denešnji den:
Bilo je to točno ščera. Koje tekar
korunjeno be mesecom. Kak bolom je bledim
zgor fabrike
lice na nebu prikapčeno svedočilo:
Završil je sen.

Den četrtri, a treči Lepote Jalove

*P*rodekator z prodekalnice
Na pokrainskomu oltaru
Prsta su v zrak zdigali
I pretili

Pritom vučeno zdihavali:

Oh krhkoča žitka!
Ooo dol naš suzni!

Očivesto odbijajući žalec cela
Lakoma življenja drščuč
Mudrost, naturalsku vodu vunsakajuču zviranjsku,
Vsakoverstneh molitvi prebirala vu sebi
dok vusnice sem stiskala

A okolo namaljali su vu sef glas
Lakomci, oni kaj nesu valuvali,
Oni kaj su krali, oni kaj se su znali, oni si drugački
Saki zo svojem harcom vu sebi

Zemalskonebeski paradižuš iskajuči
Njemu najvećšemu svojim grehom dojdūči.

Pravu bi Lepotu ti??? z predikalnice grmelo je
Sem ga pogledala ravno v hudo to joko gore visoko
i rekla
Stiha ali batrivo:

Je!

VALENTINA ŠINJORI
Presečno

Den peti, a četrti Lepote Jalove, gda čuje se lipa vu zraku

*L*a se nas kaj živimo bogeku
za nogu na trdanjku njegove pete
Dodretoga sveta na žulu
Koji se vugibamo od piruete jegove svete
Na se primajuči kletve sporadi sega
I greha i troncof i poplavi i
Dece nezačete

Pelde se te vzevši
I sakojačke kaj na soze geneju

Gustokrat ruliti krastu z lica si stanemo i

Hasnovito čepeti, i strplivo
Komačkeke sreče ščiplemo.

I nekaj smo jaki
Ar mesec je klasen i bogati i jasen
I po lipi i bezgu diši
I dnevi so dogi dogi.

Pak mazno se prilizati zvezdoznancem vupamo:
Ali kateri moduš najdemo naj Lepotu vrnemo?

To bar žmefko neje
Idite! Išcite: Tam de tračec vodu pije!

Den šesti, a kaže se da bi Pravu Lepotu z lanca pustili

Onomu šteri more dodreti vreme ovo Lepote Jalove
Onomu šteri vrnati more vreme Prave Lepote
Onomu šteri zna odigrati prave note
farbe svetu gluhomu podariti i
Smisel znovič z lanca pustiti

Nek laje i grize i trga il nek skače i z repom
Maše i gleda nas kak bogeka svojega pesjega
Ili mi njega

Preštimani človek
Kaj je da je
Nespametno prilično bilo je ne računati na te
Vruču misel obračati na naglo
I berzofletno se kuražiti
Gingavoča da stane
čakati

Dok knjižicu do kraja ne prečtejem doklem
zevsema ne vuputim se višekrat
i ne vupam niti

Pokehdo jakovoljen si bil
i potlamkam nema škode
si si to zaslužil:
red sonca
red ognjeci
red vode
red disnici
red dokončanoga i jasnoga
red spitavanja
red mučečih tenji
i nered senji

Potomtoga
Vsakočkovimi koraki i gizdavi i hramajuči i šepajuči
Velikokrat pripetilo se je
Da spod noge znikne ti zvezda -

- to droptinica je svetleča lepota
I naj bu ti tu, sam tvoja, človeček, makar vezda.

Opehavanje nuternje sprave duše

F čast lepote varažlinskoga grobla

Nuternja sprava duše puže tak terplivno
kak ono vekivečno skvarenje spram vmanguvanja
moje zbantuvane i pesmohlepeče nutrine.
Navuk v meni prez vsakuga je vkanjuvanja.

Opehavati hočem i pridihavati
tie park zelene arhitekture,
em najpreštimaneši spomenik prirode,
kaj opravljala je vizionarska duša
preštimanog Hermana, gospona Hallera,
... tie večni dom človečje slobode.

Po groblu varažlinskomu
otpravlam kotrige svoje klatiti,
pak hištoriju hasnovitu napervo donašati.
Hotenje mi je dušu dvoriti,
kaj goder cifrastega pametiti,
pak lastovito v paper cifraste škriberati,
a nazlobuvanje spram ovoga sveta ot sebe othititi.

Jen cajt z kiparem Frangeš Mihanovičem pajdašuvati;
o simboličnem oprlašćanju
oneh živeh ot preminuleh šlabekuvati.
Nekuliko vur hasne opitati.

Polag *Ajngela smerti* vu francuskem parku odehnuti,
na spomenikam zbledele epitafe po stiha, vu sebi čteti,
v kompozicije tuj, brezah, trave i cvetja,
akoprem z mertvima kak človek z milošću se čutiti.

A potlam se vu igri svetlobe i senčine
preštimanom gosponu Jagiču Vatroslavu,
nad očivesto vsaki den friškom cvetju
gliboke pokloniti vu čast i slavu.

Čez nabožen špancir najstareši spomenik najti
vu frtalu grobla imenuvanom *Pekel*.

Štuvani glazbenik ovde z mirom počiva,
z češkim korenima pod prikazom *Božjega oka*,
Johanu Galinu prodekator je zadnju reč zrekel.

Vu večnosti skupa prek stotinu let,
Louise i Anton Ernest zvan *Gerk*,
preštimani bračni par Perko žitek okončali,
zdavna z blagoslovom prešli na on su svet.

Opehavati hočem nuternju spravu duše,
po varažlinskomu groblu otpravlam kotrige svoje klatiti,
vu tem miru gde človečje sudbe za navek spiju,
a zelena arhitektura jošče onak vizionarski diše.

Hermana Hallera, gospona preštimanog hočem pametiti,
a vsako nazlobuvanje spram ovoga sveta ot sebe othititi.

Hotenje mi je dušu dvoriti,
spram Boga pobožne zdehnuti i vsem mertvem se nakloniti.

Ne dela se tu o gruntu...

Ne dela se tu o gruntu, o hiži, o nekvi herbiji...
Što je? Kaj je? Čiji...?
Več se dela o duhi božični i vuzmeni,
o čurkima v kohli, o phecima ke so kak puter rohli.
O kočtu i kolbosima, o svilnom pontleku v losima...
O zipki drveni i zvlečenom rišpetu,
o molitvi i poštivanju sega kaj je Sveto.
O storemamini lajci i pelničnom ključu,
o oblakima ke so ne daj Bog nosili toču...
O črešnji medeni i jabuki čerleni.
O zriu nahičenom kokošom:
- Pi... pi... picike moje, hote kaj vam jesti dom...
O kokodokanju z sedela,
o kuruzi z mojega sebunjka z prvoga predela.
O jejci toplom i išče mefkom,
o protoletnom vetreku kak perot lefkom.
O gošprecu na fletnoma spečenom,
o friško naribanom hrenu,
o zahlikjeni sozi i rečima:
- Božek drogi mi pomozi !
O hruški petrofki slatki kak med
o kupici gverca v šteri je provi provcati led.
O jesenski duhi fofki i šopani pečeni goski.
O tikvi nakosoni svijom doni.
O pesmi z lušcotve i brotve,
o luščinju po gruntu resprestretom,
o siru v veter sušit detom.
O moštu praf i ne bistrom, a i o vini kristolno čistom.
O z vrhjem zalijonimi žgoncima
o k Mikloševom ruženju z lancima.

O mesti toplom gori na pečnici,
o lampašu i zakajeni kličici.
O pripovestima o strahama,
štere so prepovedali naša storamama.
O zamusikanki jabuki pečeni i zlefki malo osmojeni,
o koščični duhi, o nedeljni fini kokošji juhi.
O kolinju i svinjski dlaki,
o na nojži, za ne potrebno bilo, preprovljeni raki...
O spečenom i osmojenom svinjskomu repu...
O dnevu ke je dokši za korak pevcov,
o dimu ke se povija kak megla črez hižni krov.
O napuhjenom svinjskom mahuru,
O tomu kaj je napraj po gruntu celu huru.
O zagoženom blati,
o rečima sosedom ke so držali svinju:
- Bog vam lepo ploti...

Babica je v posteli kak na bini

*B*abica je v posteli kak na bini
stiha grgoli, jako teško diše
hižica se oseti po tuftenini.

Cela je muka nejna skrita v blazini
krunica se na suhim prsima njiše
babica je v posteli kak na bini.

Zmed tabli peči ogenj svetli v mrklini
mraz firangu od rožic po jobluku riše
hižica se oseti po tuftenini.

Deca i vnuki sede pri nje v tišini
živlejne nejne zadnje liste piše
babica je v posteli kak na bini.

Stiha vehne kak senje na mesečini
gda jorgovan precvete ne bu je više
hižica se oseti po tuftenini.

Bazge buju rasle na domovini
sećanja buju v morje odnesle kiše
babica je v posteli kak na bini
hižica se oseti po tuftenini.

Mesečari sme

*G*artlic se gasi i farbe su tamnejše.
Listje ljubi travu i grede su mefkejše.
Se kmice i tame, tak same i žmefke,
samo tvoje lice diši na popevke.

Ni kmica ni tama, nit ova noč ne zeva.
V gartlicu zemla šepče, granje srče rosu.
Kak got da je zima, videl buš me bosu,
kajti moje noge od tvojega glasa,
skačeju još više od ždrebčevoga kasa.

I ni me briga kaj drugi veliju.
Se moje brige čez tebe čkomiju,
gda ti popevleš, tanec v moji glavi
su sluzavu krluš z moje kože splavi.

Prigni se, prigni, al glas naj ostane.
Čez jesenski gartlic naj vužgeju grane.
One med nami, one vu grlu,
saj sme mesečari vu ljubavnomu grmju.

Zibli me, zibli, morti se vuspravim,
kak jesenska roža miris svoj ostavim,
na posteli od perja, de si me položil
na tvojemu kožuhu, svoju duhu sprožim.

Mi sme mesečari, nit zima nas ne zbudi.
Gda nam velki mesec se strasti probudi,
još gliboki senek, još glibja mesečina,
zapopevli onu našu, naj tina, naj tina...

